

KIADÓHIVATAL.
Budapest, Eszterházy-utca
12. sz.

Előfizetési díj:
Egész évre... 4 frt — kr.
Fél évre... 2 frt — kr.
Negyedévre... 1 frt — kr.
Egyes szám ára: 8 kr.

A lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőséghez, pénz s értékküldemények reklamációk általában a lap anyagi részét illető levelezések pedig a fel. szerkesztőhöz (Gyöngyösi-utca 9. sz.) intézendők.
Megjelen minden pénteken.

NÉPJOG

POLITIKAI, KÖZGAZDASÁGI ÉS TÁRSADALMI HETILAP.

SZERKESZTŐSÉG:
Budapest, Vas-utca 15. sz.

Előfizetési díj:
Egész évre... 4 frt — kr.
Fél évre... 2 frt — kr.
Negyedévre... 1 frt — kr.
Egyes szám ára: 8 kr.

A lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőséghez, pénz s értékküldemények reklamációk általában a lap anyagi részét illető levelezések pedig a fel. szerkesztőhöz (Gyöngyösi-utca 9. sz.) intézendők.
Megjelen minden pénteken.

Olvasóinkhoz!

A közeledő évnegyed alkalmából nem mulaszthatjuk el figyelmeztetni az előfizetéseket szives megújítására.

A mi feladatunkat s kötelességünk teljesítését illeti: mi jövőre is törekedni fogunk, lapunk keretéhez mérten, hogy lehetőleg hű tolmácsolói legyünk az általunk felkarolt társadalmi mozgalmaknak. Tollunkat nem adjuk bérbé s küzdünk azon elvek mellett, melyek hazánkat a tönkrejutás meredélye elől megmenthetik. Függetlenek s keresztények maradunk s erős megtámadói a szédelgésnek s a zsidók által felkarolt modern liberálisizmusnak.

Kérjük tehát elvbarátainkat, hogy bennünket e nagy és nemes cél elérése céljából támogassanak.

Az előfizetési feltételek maradnak a régiéek.

A „Népjog“ szerkesztősége.

Még sincs vége?

Még sincs vége? Ne is legyen előbb, míg a nemzetnek mélyen megsértett közérzete teljes elégtételt nem nyer; ne is legyen vége az igazságos védekezésnek, a jogos harcnak azok ellen kik Magyarországot napról napra sértik, ne is legyen vége addig, míg a mostani kormány el nem söpörteti az ártót; nem is lehet vége, ha csak azt a szemrehányást nem akarná a nemzet magára vettetni, hogy a Tisza kormány tizenegy éves uralma alatt a közöny álmába szenderült, melyből fölébreszteni még az a sérelem sem bírja, melyet az erőszak, a hatalmaskodás önkényének átkozott fegyverével ütött.

A hullámok magasan zajlanak s talán van amnyi erejük, hogy azt a sziklavárat alapjában megrendítsék, romba döntsék, a melyből a nemzet ellen irányított támadásokat intézik a „hadserg“, a „k. k.“ hadsereg képviselői, talán fölhangozó morajok hatalma visszhangra talál s egyre erősebben rezeg majd végig hazánk felett, hogy legyen egyszer alkotmányos királyunk és szeretett hazánk védelmére „magyar“ hadsereg, a melynek tagjaitól távol lesz annak a szellemnek kísértő nyilvánulása, mely a nemzet vérért lázba hozza!

A mik eddig történtek nálunk és Bécsben, teljes joggal arra készítetnek bennünket, hogy vessük fel a kérdést: vajjon van-e még alkotmány Magyarországon? vajjon úr-e még a magyar a saját hazájában?

Szerettük volna, ha a kitört tüntetési vihar rögtön véget ért volna, ha láttuk volna, hogy van még alkotmány, hogy úr még a magyar a saját hazájában!

De nem úgy van és most örvendünk, hogy az indokolt nemzeti aspirációk nemes lángja hatalmasan ég, hogy látják Magyarországot az adó által vérig zaklatott polgárai hazánk minden zugában, annak a lángnak fényét!

Ez a láng azonban rávezet arra, és az események megdöbbentő módon azt igazolják, hogy a mi alkotmányunk csak ködkép; hogy a magyar nemzetnek Bécsből parancsol-

nak — nem a fejedelmi jogar, hanem a tábornoki kard kormányoz bennünket.

Szomorúan kellett tapasztalunk, hogy Tisza Kálmán ismét cserben hagyta hazáját, mert kedvesebb ő előtt a bársonyszék, mint a nemzet becsülete, többre tartja a hatalmat az alkotmánynál. Gyáva lakáj módjára meghunyászkodik a zöldtollas csákó előtt és bocsánatot esdekel minap kiejtett szavaiért. És azok a félhivatalos csahosok, a kik még néhány nap előtt oly kemény támadást intéztek az alkotmányértó kamarilla-hősök ellen, most — mivel kenyéradó gazdájuk csuful megretirált — lesitkik fejüket és keznyalnak! Igazi eb-természet, melynek láttára undor fogja el az önérzetes embert.

Mit mond a külföld, ha a „Pester Lloyd“-ot olvasva, észleli, miként vonul vissza az erkölcsileg megkardlapozott „redakter“ uraság, ma azt mondva, hogy a mit tegnap mondott, az nem az ő meggyőződése? Hát ilyen a magyar ember világraszóló jellemének kösziklájú ereje?

Sajnos, de Falk Miksa egy megfizetett zornaliszta, a ki ma így, holnap amogy ír, sajnos, hogy ily emberekre épít a külföld s nézi a magyar nemzet „jellemtelenségét“, a mely pedig ez esetben csak a szolgai zsidólélek hazánkra ily árnyat vető alávaló nyilvánulása egész gázságában! Magyar ezredbeli katonák lettek azután kirendelve, hogy védjék a Lloyd-épületet, a melyben Falk Miksa gyártja a magyar nemzet géniuszát szégyenbe hozó vezérczikkeit! Hát nincs hétfarku korbács e fővárosban ily emberek részére? Éppen ezek részére, a kik a magyar nemzetet a világ előtt arczul ütik, hát érdemelnek ily emberek mást?

Lám, mennyit képes eltérni a jó magyar nép! Hát ne álljon most sem talpra védeni önmagát s ősi jogait? Elmentünk Tiszával a bosnyák kalandba, az államadóságot meredélyéig, de tovább — Isten minket úgy segíyen! — ne menjünk már! Arczulsapást el nem szenvedünk senki fiától, még ha feldmarschall is az illető! Legyünk résen, legyünk ébren, küszöbön az önkény, a katonai rémuralom! Ne engedjünk, mutassuk meg, hogy a hős Zrínyi Miklós jelszavának: „ne bánts a magyart“ ma is érvényt tudunk szerezni!

Csak egyet óhajtok s velünk minden meggondoltan cselekvő ember, hogy az utca a k r a v a l l o k érjenek véget, hogy ne legyen az erőszaknak, az önkényesen eljáró policzájnak oka embersértő eljárásával tovább is föllépni. A nemzetnek lesz a jövő évben alkalma megmutatni, hogy nem ölték ki még belőle a haza, a szabadság és függetlenség iránti szeretetét. És e tekintetben lobbogjon magasan a láng, a nélkül, hogy alkalmat adjon erőszakos megtorlásokra a szabadságellenes állami közegeknek.

Felhívás

az „Országos keresztény önszegélyző- és fogyasztási szövetkezet“ ügyében.

A körülmények utálnak rá s nem térhetünk ki annak szükségessége elől, hogy anyagi érdekeinket vállvetetten, egymást kölcsönösen segítve és gyámolítva igyekezzünk előmozdítani.

Németországban, a Rajna-vidéken a Reifeisen-féle hitelszövetkezetek elő tanuságai annak, hogy ha a szegény emberek megtakarított filléereket összerakják, ekként oly hatalmas tőke áll elő,

melyel ezeken lehet segíteni, mely sok szükségkötőt ment meg a végső kétségbeeséstől, mely jólétet teremt s elűzi az inséget küszöbeinkből. Ott hol e szövetkezetek el vannak terjedve, pedig a Rajna-vidéken minden faluban el vannak terjedve, nem ismernek a szövetkezet tagjai uszortát, végrehajtást, koldusbotot, — a szövetkezet segít tagjain, — ennek megtakarított tőkéskejét adja vissza, amannak kölcsönt nyújt, itt lehetővé teszi, hogy a földmives részletfizetésre vásárolhassa igavonó jóságát, amott az iparos készítményeinek szerez piacot, — szóval az asszociáció a maga hatalmas erejével működik minden irányban s lehetlenné teszi hogy a tőke telhetetlen, kapzsi tulajdonosai rabszolgává aljasítsák a népet.

Főleg nekünk, magyarországi keresztényeknek, kellene a rajna-vidékiek példáját utánozva, szövetkezeteket alkotnunk anyagi érdekeink megvédésére; — nekünk, kiket a zsidóság csaknem koldusbotra juttatott már, kikről elveszi az uszora azt, mit az adóvégrehajtó még meghagyott.

Ily célból alakult a múlt év elején a budapesti keresztény önszegélyző- és fogyasztási szövetkezet. Bizony nem valami nagy erővel alakult meg, többnyire szerény vagyoni állású iparosok voltak alapítói, az alapítási tőke hiányzott, hiszen nem milliomos zsidó bankárok gründolták az intézetet.

Az alapítóknak tömérdek akadálylyal kelle megküdeniök, ellenük volt minden zsidó és zsidó barát, mell-tük senki, de mégis valaki, aki hatalmasabb a pénzembereknel, a jó Isten!

Es ime bebizonyult, hogy az istenbeni hit, bizalom es kitartás csodákat képes létre hozni.

A szövetkezetnek, mely ma már országos címet visel, alig egy év alatt immár közel kétezer tagja van, a vidéken tizenkét főkötelepet illetve ügyviselőseget állított föl sok embert kiragadott máris az uszora fujtató karmai közül, most állítja föl fogyasztási raktárait, hogy tagjait jöminőségű fogyasztási cikkekkel lehető jutanyosan láthassa el, majd nem sokára meg fogja kezdeni a bizományi üzletet is, hogy a termelők es az iparosok tisztességes, becsületes közvetítők útján s nem a zsidó szentalok nyves kezén át adhassák el terményeiket, illetőleg készítményeiket.

De még ez mind csak a kezdet kezdete; — a szövetkezet anyagi ereje, értve forgó tőkéjét, bizony még csak egy porszem azon roppant erőhöz képest, melyet a gazdag zsidóság az anyagi téren ellenünk zudit. Amott a milliók nagy tömege, itt szerény garasok amott a pénz-fejedelmek, itt az uszora által tönkre tett koldusok!

De ha egyszer öntudatra ébredünk mindannyian, ha egyszer e szövetkezet kötelekebe be fog lépni a hazai kereszténység nagyrésze, — akkor a mi szerény filléreinkből oly hatalmas tőke alakuland, melynek birtokában bátran szemébe nehetünk a pénz fejedelmeknek, s mindazoknak, kik az ipar- es kereskedés terén egyeduralmat gyakorolnak!

Erre kívánja fölhívni a szövetkezet igazgatósága a hazai kereszténységet. Egyesüljünk anyagi érdekeink védelmére, fölvirágoztatásárá! — ez a jelszó, mely szövetkezetünk zászlajára írva van. Nincs oly kis község, hol legalább ügyviselőseget alakítható ne lenne, s minden ily kis pont egy-egy védbástyája leand a kereszténység anyagi érdekeinek.

Az igazgatóság a napokban körutrá indította vezér-titkárát, hogy ügyviselőseget, főkötelepeket szervezzen, de a hova ő el nem juthat, eljuthatnak e sorok, melyek ne legyenek kiáltó szó a pusztában, hanem ébresszék föl az alvókat az egyesülés nagy munkájára.

Különösen fölkéri az igazgatóság a lelkes, tanító- es jegyző urakat, általában mindazokat, kik a neppel érintkeznek, hogy ragadják meg a kezdeményezést, legyenek az úgynek apostolaiavá, gyűjtsenek tagokat, alakítsanak helyi bizottságokat, melyek az igazgatósággal érintkezésbe lépve, hatalmasan előmozdíthatják szövetkezetünk terjedését, megizmosodását. Szép nemes munka es es istenes cselekedet, azok, kik szeretik felebarátait, bizonynyal hálás földadatot teljesítenek, ha ezen szövetkezet terjesztésére szentelik idejük s lelkük nemes tevékenységre kész hevének egy részét.

Az igazgatóság (Budapest, muzeum-körut 3. sz.) készséggel szolgál felvilágosításokkal, utba-

igazításokkal, küld kívánatra prospektusokat, alapszabályokat, sőt oly helyekre, hol nagyobb számú tagok csatlakozására van kilátás, a fiók-telep s a fogyasztási raktár szervezése végett külön megbízottat is küld ki.

Legyen isten áldása mindazokon, kik a jónak, a hasznosnak magvait hintegetik!

P.

Hogy áll a világ?

Ez egyszer Romániával, a mi édes kedves szomszédunkkal kezdem. Az igen tisztelt oláhok henczegő kereskedelmi szerződéseket bírtak létrehozni Románia, Franciaország és Svájc között, mivel úgy Franciaország, mint Svájc beleegyeztek abba, hogy a legtöbb kedvezményt biztosító záradék Románia kívánsága szerint megszorítottassék. Egy román újság azt a hirt teszi közzé, hogy Ausztria-Magyarország Romániától három hónapra szóló ideiglenes szerződés megkötését kérte. Bizony a mi kormányaink gyalogságánál fogva igen hihető, hogy mi az oláh szomszéd kezeit is megcsókoljuk. Miért is volna nálunk gróf Széchenyi a kereskedelmi miniszter!

Görögország. Athénből érkező hírek szerint az öt nagyhatalom kabinetjei, mihelyt a múlt hetfői görög jegyzék tartalmáról értesültek, megkezdték az ostromzár megszüntetése iránt a tárgyalásokat és mint a legújabb táviratok jelentik, az ostromzár a folyó hét kezdete óta tényleg meg is szűnt.

Franciaország. A hercegek kiutasításáról szóló törvényjavaslat tárgyalására kiküldött bizottság elfogadta Floquet javaslatát, mely kimondja, hogy a kiutasítás általános legyen és törvény útján állapítottassék meg. A „Temps“ a hercegek kiutasításáról szólva, azt írja, hogy a parlamenti tárgyalásokra kitűzött időt még soha sem fecsérelték el haszontalanabb fecsegéssel. Az ülészek felét már elnyelte ez az ügy, mely nem egyéb üres kérdésnél, mert a köztársaságot semmiféle veszély sem fenyegette. Az ülészek másik felét is abszorbeálni fogja, mert a szenátus határozata bizonytalan is lehet, hogy a két kamra közt konfliktusra fog vezetni. A „Temps“ végül arra a következtetésre jut, hogy a köztársaság illetően eljárása veszedelmesebb, mint néhány herceg jelenléte, kiknek magatartása ártalmatlan.

Olaszország. Ha egyelőre még nem is lehet pártalakulásokról beszélni, a különböző lapok nyilatkozataiból mégis kivehetni azon áramlatokat, melyek a képviselőház pártáryalatait összehozni fogják. A „Popolo Romano“ a mostani kormányt pártösszetartásán fíradozik, programváltoztatás és a miniszterium tagjainak fölrússításáról hallani sem akar. A „Diritto“ a baloldal szervezkedését hangsúlyozza, tomörülésre szólítván fel az erre alkalmas elemeket. Az „Opinione“ határozottan azt követeli, hogy a kormány a szélső jobb kiválóbb tagjai által fölrússítottassék. A „Rassegna“ szóvivőse mellett pedig egy új párt, a centrum készül alakulni, mely egyenlő hévvel tartaná magát távol a jobboldal, mint a radikális balpárttól. A szocialisták és a köztársaságias ismét buzgalommal látnak az erősítéshez. Ezekből láthatni, hogy a Depretis kormány nem épen rózsákból vetett ágyon pihenhet és igen hajos lesz ennyi áramlatok közt magának oly állandó többséget biztosítani, melylyel tovább folytathatja már is hosszúra nyúló korszakát.

SZAPULÓ.

Jer haza!

Janszkit visszahelyezik —
Hazudott az irás,
Tréfa volt a népharag?
Nevetés a sirás?

Hentzik ülnek diadalt —
De ez még csak hagyján:
Bécsben nagyot nevettek
A nemzet haragján!

Parancsolt a generál.
Tisza keztesókol,
Kalucsnit vág fejünkhöz
A jó osztrák sógor!

„Kutya, rebellis magyar,
Ne hallgassunk rája.
Akasztófát! aki szól
Az armádiára!“

Gonoszul megy a sorunk,
Hej, aki teremtett!
Jere haza Kossuth Lajos,
Csinálj egy kis rendet!

*

Egy osztrák generális a minap lemondott — arról, hogy magyarul szídjá a legénységet A magyar szót még káromlásban sem veszi be a Waffenrock.

*

Felrobbant a Hentzi-szoborról egy sereg varju, arra a hirre, hogy Janszki visszakérül. Erősen énekeltek varju nyelven, hogy: „Kár, kár, kár!“

*

Egy vándor méhé s z népámitónak nevezte a függetlenségi párti képviselőket. Hát aki méhé s znek megy ki a vidékre és kortesbeszédekkel hand-léroz, az nem ámitó? Koszorut ennek az urnak — hazafiságból.

*

Mégis derék katona az a Menyhárt hadnagy ur.

Most már öt tisztársát vagdalta össze, Hentzi miatt.

Ha ez sokáig így tart, behívják a rezerva tiszteket is póttartaléknak. Jól van, Menyhárt, a virtus nem árt!

HIREK.

— Török János főkapitány s a rendőrség. Most leendett alkalma Török János urnak letenni az exament, hogy helyére termett-e? Mert kártyabarlang-kavéházakat üldözni, feslett és feslett nőket eltoloncolni (hogy három nap mulva visszatérjenek), a fiakker numerusok színét megváltoztatni, a kiszűrésű hivatalnokokkal órnagy uniformist viseltetni — mindehhez még nem kell rendőri lángész. Körmönfurt, furfangos betörőket, gyilkosokat még nem igen fogtak el, mióta ő a főkapitány s ha elfogtak, nem ő tette, hanem azok a szegény ördögök, akik „titkos“ rendőröknek mutatják be magukat, akiknek telát rangjuknál csak a fizetésük kisebb, a mi nem igen neveli az ambíciót. Az elmúlt napok alatt bebizonyíthatta volna, hogy Török János egészen méltó a hirehez. A mi szemünkben azonban az levon érdemeiből — melyek lesznek, — hogy az első távirati hirre haza nem sietett s át nem vette a főintéző szerepét. Egy lelkiismeretes rendőrfőnöknek idején meg inkább otthon a helye, mint a tüzoltó parancsnoknak, kivált, ha nem bírja magát helyettesíteni. Fölteszszük Török úrról, hogy — ha itthon van, sokat megakadályozhatott volna, pedig hazajöhetett volna már — Londonból is. Most aztán mire megérkezik, alattasait a vádoltak padján fogja találni.

— Szápáry pénzügyminiszter ur figyelme. Nehéz volna nagyobb ellentétet elképzelni, mint amilyen létezik az ország pénzügyi állapota és a pénzügyminiszter ur ábrázata között. A milyen sötét és vigasztalan az előbbi, oly derűs és vigasztalóan mosolygó az utóbbi. És ez jól is van így, mert ugyancsak elképzelni, ha az ország pénzügyi helyzete híven tükröződnék vissza a pénzügyminiszter képeről. Nincs az a Meduza-fej, mely ennel a fejenél ijesztebb volna. A jelzett nagy ellentétnek némi kiegyenlítését akarnók előmozdítani, mikor a miniszter ur figyelmét a következő új megadóztatási módra hívjuk fel: északi Csehország egy iparosa karácsonykor több iskolás gyereket ruházott föl, mely nemes jótékonyágáért nem is maradt el a nyilvános köszönet. Nem maradt el azonban más sem, amit pedig az adakozó szívesen elengedett volna. A nyilvános köszönet megjelenése után ugyanis néhány napra az adóhivatal arról értesítette, hogy adója bizonyos összeggel fölemelkedett, mert adakozása arról tanuskodik, hogy üzlete javában virágzik. — Nem jó volna e rendszert nálunk is meghonosítani?

— Antiszemita iskolaegyesület. Gréczből értesítenek bennünket, hogy az osztrák belügyminiszterium jóváhagyta az ott megalakult antiszemita iskola-egyesület alapszabályait! Nálunk a miniszterium még a „keresztény irodalmi egyesület“ az „Auróra“-kör alapszabályait sem hagyta jóvá azon indoklással, hogy nem szabad oly egyesület alakítani, melybe csak keresztények léphetnek be. A zsidóknak e tekintetben teljes szabadságuk van!

— Egy török lap a Janszki-ügyről. A „Tarik“ török félhivatalos, a következőképp ad számot olvasóinak a Janszki-ügyről: Ez évi május 21-én mint az 1849-ki magyar forradalom alatt Budavárának az osztrákok által való védelmezése évfordulóján Janszki tábornokkal egyetemben több tiszt, a mondott évben elesett osztrák tisztek sirjait meglátogatta, s minden politikai célzat nélkül pusztán társaik iránti kegyeletből megkoszoruzta. A magyarok ezt ellenök intézett tüntetésnek vették, s még a képviselőházban is interpelláció tárgyát képezte az eset. A kormány védelmébe vette Janszki tábornokot. De másrésről a pesti orvosi főiskola (!) hallgatói elhatározták, hogy tüntetni fognak ellene. Föl is kerekedtek s több száz főnyi embertömeg kíséretében Janszki tábornok lakása elé vonultak és ablakait kövekkel bevették. Majd azzal a szándékkal, hogy az 1849-ben elesett Hentzi tábornok emléksobrát meghagymakoszoruzzák, át akartak menni a hidon; de ezt a rendőrség megakadályozta. Erre a parlamentben interpellált monsieur Ugron képviselő lakása elé vonultak, s miután itt még egy ideig eljeneztek a képviselőt, széteszoltak.

— A zsidók száma. A marseillesi földrajzi társaság bulletinja a zsidó lakosság számát következőben állapítja meg: Egészben 6 377,602 zsidó van, még pedig Európában 5,407,602, Ázsiában 245 000, Afrikában 413,000, Oceániában 12,000 Európában az országokra, még pedig Németországra esik 561,000, Angliára 60,000, Ausztria Magyarországra 1.643.708, Belgiumra 3000, Dániára 3946, Spanyolországra 1900, Franciaországra 70,000, Görögországra 2,652, Svájcra 7,373, Hollandra 81.693, Olaszországra 36,289, Luxemburgra 600, Portugálra 200, Romániára 260,000, Oroszországra 2,552.145, Szerbiára 3492, Svéd és Norvégia 3000, európai Törökországra 116.000; Ázsiában: Törökországra, (Palaeztina, Syria, Kiszia, Arabia.) 150.000, Perzsiára 15,000, ázsiai Oroszországra 47,000, Turkesztán, Afganisztán 14 ezer, India és Chinára 1,900; Afrikában: Algírra 35 ezer, Marokkóra 100,000, Saharára 8000, Tunisra 55 ezer, Tripolisra 6000, Abissiniára 200,000, Jóréményfokára 1000, Egyiptomra 8000. Hozzátehetjük, hogy Beregmegyében egy évtized alatt a kaftánba bujtattott és hónapok óta keféletlen bozontos szakállu „új hazafiak“ száma 4000-ról 18.000-re rugott. Minden községben 1-ről 49-re fölszaporodott a létszám, sőt Munkácsen a kereszténységet is meghaladja a zsidó szaporulat. Az ungvári kath. gimnázium tanuló ifjúságának mintegy 40 százalékát képezi már a szapora faj, továbbá a görög kath. árvaleány intézetben hatvan, a Feketé-né Otto Hedvig nyilvános joggal fölruházott s a kormány által szubvenzionált intézetében pedig kilencven százalék a zsidó. (U. M. S.) A Kárpáton keresztül meginduló honfoglalás azonban csak hazánk szép fővárosában állapotodhat meg. Ide gravitálnak a kaftános és kaftántalan zsidók.

— Véres szerelmi dráma a József-városban. A József-kört 46. szám alatti Szabó-fele udvarban csütörtökön délután véres dráma folyt le. Egy fiatal, alig 24 éves hadnagy, barátja nejét egy szintén fiatal 20 éves nőt meglötte, azután maga ellen fordította a gyilkos fegyvert s golyót röpitett mellébe, mely azonnal kioltá életét. — A szenzációs esetről, mely a környékben nagy izgatottságot keltett. — Ebed után a férj eltávozott hazulról s nemsokára ezután megérkezett a hadnagy, a mi senkinek sem tűnt fel, mert a férj távollétében már máskor is tett látogatást a háznál. A cseléd a konyhában végezte teendőit és semmit sem hallott abból, a mi a szobában történt. Háromnegyed 5 tájban egy lövés dörögött el s nem sokára rá egy másik. A cseléd nem mert bemenni a szobába, hanem ijedében lármát csapott, mire összefutottak a házbeliek s berohantak a szobába, hol borzasztó vérengzés támadt szemek elé. A fiatal nő egészen pongyolára vetkezve, a pamlagon feküdt átlőtt mellél, s a pamlag előtt a fiatal hadnagy a szőnyegen, szintén átlőtt mellél egyenruhájába felöltözve. Patakzó vérök a szoba padozatát egészen elborította. A golyó a nőnél a szív táján az 5. és 6. borda közt hatolt a testbe s hátul kijött. A seb pörkölt széle arra enged következtetni, hogy a hadnagy a nő mellett mellére szegezve sütötte el revolverét. Azután egy szőnyeget terített a pamlag elé, sapkáját a földre tette, lefeküdt a szőnyegre s jól irányzott lövéssel szíven lötte magát. Mind a két lövés halálos volt, midőn a házbeliek a szobában megjelentek, már az életnek legkisebb jelét sem tapasztalták rajtuk s a nem sokára megjelent dr. Axmann Béla kerületi halottkém hivatalosan is konstataulta mindkettőnél a már bedlőtt halált. Az esetről a házbeliek azonnal értesítették a VIII. ker. kapitányságot, mely ki is küldte közegeit és értesítette a t-rparancsnokságot. A szerencsétlen fiatal nő férjet távol lévén lakásától, egy dedektív kereste fel és úgy 6 óra tájban ért vele a katasztrófa színhelyére. Miután a dedektív a szomorú esetről a férjet nem értesítette, csak akkor sejtett valami balvégzetet, mikor a ház kapuja előtt óriási néptömeget látott állni és mikor az udvarra érve a hordkosarat pillantotta meg. A férjet nem bocsátották a hordkosárhoz, melyben akkor már neje holtteste feküdt. Hanem egyenesen felvezették lakásába. Mikor megtudta a szomorú

valót, haját tépte és kétségbeesetten kiáltott fel: „Sejtettem valamit, mert szegény Anna az utolsó időben folyton levert volt.“ — A szerencsétlen férjnek azután jutott csak eszébe, hogy neje az utolsó időben folyton levert volt. A szerencsétlen férjnek azután jutott csak eszébe, hogy neje az utolsó időben gyakran mondogatta hogy a „a legrosszabbra lehetünk elkészülve,“ de ő e szavaknak azért nem tulajdonított ily komoly jelentőséget, mert azt hitte, hogy anyagi viszonyukra vonatkoznak. A férjet csak nehezen bírták lecsendesíteni

— **Lovas bravur.** Közszegről írják lapunknak: E hó 9-én a Közseg felé menő vonaton az 5-ik huszárezred négy tisztje utazott; mind a négyen Szombathelyről jöttek. Alig hogy elhagyta a vonat a pályaudvart, jön vágatva egy lovas tiszt s a már gyorsan haladó vonathoz érve, tiszteleg az ablakon kihajolt többieknek. A tisztelgés után elkezdtek beszélgetni: a lovas befelé, amazok meg ki, közben pedig a lovas leggyönyörűbb ugratásokat csinálja a néhol két öl széles árkokon s mindig együtt tart a vonattal. Így tartott ez egészen Közsegig, tüskön, bokron, árkon keresztül s a tiszt még hamarabb is ért Közsegre, mint a vonat. — Az ügyes lovagló Schlanez főhadnagy volt, az 5-ik huszárezred parancsnokának segéd-tisztje.

— **Zsidó praxis.** Furcsa bizony, de mégis igaz. Nem minden zsidó fogás az — a mi csuka fogás. A csukanak nagy a természete, de még nagyobb a pájézes ivadékból „magyarrá szinelt“ jankef furfangja. Selmezbányán történt. 1886. június 3 án elesteledvén, egy luteránus család emeletes házában üzletet (en gros) folytató zsidó, üzletét a törvénytörő órákban a helyett, hogy bezárta volna, nyitva hagyta, bizton oly czélből, hogy kirablást s ez uton hamis bukást mondhason. Azonban Izrael metszett fia nagyon csalatkozott, mert míg 5 Rükkejének lelki-testi bajait élvezé s várta a reméit betörőket, derék rendőrségünk a zsidó üzletét ajtaja előtt mindaddig őrt állott, míg a hatóság nem vette ügyüket pártfogás alá. És most nagyon valószínű bukása küszöbén a jankef bátran szagolhatja a schirszi rózsza bájos illatát, míg a törvény keze őt el nem éri.

— **Bismarck herceg és a pápa mell-szobra.** Reiberg szobrász és a spandaui templom sekrestyése, ki legalább XIII Leó pápa ő szent-ségének igen sikerült mell-szobrát készítette el, azt az egyházi politikai törvény létrejötté emlé-kere, rövid levél kíséretében, melyben azon reményének ad kifejezést, hogy az egyház-politikai törvény megalkotása folytán ismét szebb május virradott a németországi katolikusokra — Bismarck hercegnek ajándékozta. Erre a birodalmi kancellár következő sorokkal válaszolt:

Friedrichsrue, máj. 31.

Uraságod a pápa Ő szentsége, mint hiszem, jól sikerült képének beküldésével igen meg-örvendeztetett és kérem is, vegye szeretetreméltó figyeleméért legszívesebb bálamat. Tisztelettel

Bismarck.

— **XVI. Lajos unokája.** XVII. Lajos francia trónkövetelő, e hó 4-én Berlinben meghalt. Míg a köztársaság kormánya törvényeket hoz, melyekkel a trónkövetelőket Franciaországból kiutasítja, addig a halál egyet közülök kiutasított e világból ama birodalomba, hol Bourbonoknak még kevesebb kilátásuk van az uralkodásra mint itt. Az állítólagos királyi Berlinben Naundorff név alatt élt és akadt elég hitetlen, ki királyi származását vakmerően tagadni merészelt. Történeti tény, hogy XVI. Lajos és Mária Antoinette második fiát, a későbbi trónörökös, a jakobinusok agyonkínózták és a szent Margit-temetőben, több halottal együtt egy meszes gödörbe temették el. Daczára Simon suszter ismert hőstetteinek, akadt azóta nem egy állítólagos Lajos, nem egy hamis dauphin, mind megannyi csaló, vagy rögeszmék áldozata. Legismertebb közülök a krasseni Naundorff volt, ki óras mesterséget tanult, talán, hogy jobban várhasson idejére Föltűnő Bourbon arca volt, leánya pedig nagyon hasonlított Marie Antoinette-re úgy hogy sokan hitték királyi származását. A törvénytörő azonban vád alá helyezte csalásért, mire Belgiumba, később Hollandiába ment és Delftben halt meg. Első fia, ki már atyja életében dauphinnek nevezte magát, követte volna az uralkodásban, de néhány év előtt szintén meghalt. Második fia, a most említett XVIII. Lajos, ki fölváltva Bécs, Blasevitz (Drezda mellett) és Berlinben élt, az uralkodói gondok mellett még a tőzsdén is játszott és apróbb, valódi Bourbon jellegű kalandokat hajhászott. Mint telivér demokrata, annyira megfélemedezett királyi méltóságáról, hogy kereskedelmi lak- és címjegyzékek képviselőt is elvállalta. A magas termetű trónkövetelő éles metszésű arcát keskeny, sötét szakáll környezé; szemei kissé kancsalítottak. Gyakran jelent meg természetesen a legmélyebb inkognitóban, nyilvános táncvigalmakon, álarozos bálokon és a csinosabb, ismertebb hölgyeknek mint báró vagy gróf mutatta be magát. Ma már lejátszotta szerepét. A francia köztársaság pedig veszélyes ellenségétől szabadult meg, — Naundorff meghalt.

— **A pápa mint keresztatyja.** XIII. Leó pápa, a ki tudvalevőleg az újszülött spanyol király keresztatyja, keresztfianak egy rubin és saphirkövekbe foglalt diadémet küldött, mely az apostoli czimerrel és a Pecci család czimerével van ellátva. A spanyol regenskirálynő rendkívüli követet küld a Vaticanba, hogy a szent atyának köszönetet nyilváníton ez ajándékért.

Zászlónk lobogj!

Jelige: „Csak a gyöngye szereti önmagát, — az erős egész nemzeteket hordoz szívében.“

Gr. Széchenyi István.

Zászlónk lobogj! fennen lobogtasd,
Mit hirdet korra nagy idő;
Hogy isten földje' ez az ország. —
Melyért meghalni szép!... s dicső!...
E zászló, — Isten ugy segéljen! —
Vitéz magyar honvédeké...
A multat meg nem szegyenitve
Emeljük az egek felé.

Dicső multunk kitarja nyiltan
Jövönket is szentigazán;
Világra szóló érdemünket
Emlékek jelzik a hazán. — —
Hejh! annyiak nagy szenvedése...
S a vértanui küzdelem...
Egész világnak hirdetik, hogy
Győzhetlen a honszerelem.

Lobogj bátran te hősi zászló!
Hirdesd az új feltámadást. —
Küzdelmes napjait hazánknak
Dicső harczot harczolva lásd!
Igazetes dicsősel lobogtasd
A honvédség föltámadá,
Mely élni fog, mert halni bátor!
Miként Árpád s Hunyad hada.

Szent István s László áldva élnek...
Nem is hálnak meg ők soha! —
Lajost... s Mátyást... most is uraljuk!
Fejőkre szállt sok korona.
... Mi hát e honból egy barázdát
Hogyan engedhetnének oda!?!...
„Világverők“-nek szittya-vére
Bennünk el nem fájúlhatta.

Egyenlőség — testvériséggel
Keresztülhat csontot s velőt!
Apáink vére ereinkben
Szent lánggal ég, miként előbb.
Az ősök lelke kebleinkben
Honvédileg magasra gyúl;
Mindannyian hívek leendőik
Meghalni halhatatlanul!

Kaján szavakkal s durva göggel
— „Mit ránk kentek a századok!“
Hogy a „magyar romlásnak indult“;
„Lemossuk a gyalázatot“;
Mert szép hazánkban nem pirulhat
A szent szabadság anyagya;
Tudtára adjuk Istenünknek.
Hogy élünk s győzünk általa!

... S ha zendül a „király“ nevében,
„Talpra magyar! — hi a haza!“...
Hős válhoz vetve vállainkat
Tiporjuk azt, ki véstt hozza.
Mind... mind a porba letiporjuk!
Ki tiporni törvényt akart;
Vagy meghalunk hű vértanukként,
— Avagy nyereendünk diadalt.

Becsületéért hon- s királynak
A honvédség skra kiszáll; —
Hogy büszke legyen nemzetére
Mind a haza, mind a király!
Mi nemzetünkben a szabadság
Örök-virasztó lángja ég;
Virasztva ébren, — új erőben, —
„Él a magyar. — s áll Buda még!“...

Virasztva ébren, — új erőben, —
Él a magyar! — s áll Buda még!...
— E szózat pünkösdi ünnepére
Mikéntha égből hangzanék...
... Lobogj tehát bátran te zászló,
Hirdesd az új feltámadást;
S midőn riad majd az... „Előre!!!“...
Fiaid koszorúzza lásd!

(Békés-Endrőd.)

Balla M. Károly.

A fizetési szék.

Említettem a multkor, hogy közelebb Buchwald ural kell foglalkoznom. Buchwald Sándor ez előtt tíz évvel s azóta még néhányszor szerződött a várossal, hogy a sétatereken városligetben fizetési padokat és székeket állíthasson föl a jobbmódu lakosság használatára.

Annak előtte itt Budapesten nem ismerték a szabad levegőn való pihenés adóját. Akkor mintegy varázsütésre a sétaterék egyszerre átváltoztak két krajczáros ülőhelyekké. A közönség boszankodott, de mit volt tenni, fizetett.

Később aztán az idővel együtt nőttek a számok is. Megpillantottunk 3 kros, majd kint a városligetben 5 krajczáros székeket. Buchwald urnak lassanként és ször mentén sikerült annyira vinni, hogy csak az obulusok beszedésével foglalkozó leányok száma 30—40-re nőtt.

A felől elvben lehetnek eltérők a nézetek, hogy szabad sétányon, a mi ugy is olyan kevés van a szabad levegőt élvezők számát okszerű-mesterséges uton apasztani azért, hogy a jobb módúknak elkülönített helyeket biztosítsanak, hogy ne keljen faczér munkások mellett a kapadohány illatát szivniok, — de a felől nézeteltérés már nem lehet, hogy Buchwald urnak ezért a szép üzletért, e fokozatosan emelkedő díjakért valami viszonyszolgáltatást kellene tennie a főváros részére. Vajon tett-e?

A szerződésbe belevették ugyan (szép volt a tanácstói,) hogy Buchwald emez engedélyért köteles évenként 60 szolid, tartós padot állítani föl ingyen a sétahelyeken a közönség ingyenes használatára. Tíz év alatt hatszáz padot kellett volna a vállalkozónak szanaszét elhelyezni, — de hogy ez a hatszáz pad tényleg elkészített-e, s ha igen, hova tetették, azt senki se tudja, mert a lefolyt évtizeden át a városnál azt senki számon nem tartotta, nyilvántartását nem eszközölte. A kik szabad szemmel végig tekinték a sétateréket, gondolomformán is azt mondták, hogy biz' azokon hatszáz pad összevéve is alig van s ma sincs a városnál senki bizonyosságban a felől, hogy Buchwald szerződési kötelezettségének évről-évre eleget tett-e?

És a dolgok ily állásban szerencsésen lejár a szerződés — jön a sétaténybizottság s hallgatag föltételezve a Buchwalddal fennálló szerződés meghosszabbítását, a tanácsnak csak azt javallja, hogy jövőre minden pad ingyenes s minden szék fizetési legyen.

Ez annyira kedélyes indítvány, hogy a kedélyeskedést tovább folytatni van kedvem. Miért nem szól a bizottság nyiltan a szerződés ellen? Tán Buchwald a mult évtizedben kötelességeinek pontosan megfelelt? Ha így állana a dolog, mi szükség van ugyanebben a javaslatban azt is mondani, hogy jövőre legyen egy városi közeg, a ki a Buchwald által föllállított ingyenes padok számát nyilvántartsa? Azért van szükség, mert eddig ilyen közeg nem volt. Ajánlom ezt különösen a tanács figyelmébe.

A pénzügyi osztály kebelén kívül állván, laikus létemre nem tudom, miért mellőzik a nyilvános ajánlati tárgyalást; de ha szerződés hosszabbításról van szó, az eljárás abécéje az, hogy a város tisztában legyen vele; méltó-e reá a kérdésben forgó vállalkozó az eddigiek után vagy nem?

Akár megteszi ezt a tanács, akár nem, a dolgot megírom, a vidéki városok okulására, ha szintén behoznák a fizetési székeket.

A közönség pedig kérje az istent, hogy fordítsa jóra a városatyák elméjét, a kik sétatán a Stefánia-uton, nem látják, hogy a képzőművészeti pavillon előtt több száz méternyi hosszban szorosan egymáshoz kötözve ott állanak a Buchwald-féle 5 kros székek, mint szilárd kerítés, úgy hogy a közlekedés a Stefánia-utról be a gyepes részhez lehetetlen.

S a képzőművészeti csarnokban lesz a nyáron a történelmi kiállítás; a ki ott megfordul, a közelben nem ülhet le, csak Buchwald-féle székre, tehát tényleg kényszerítővé tette e székek használatát az a titkos hatalom, mely a tanács köpenye alatt szokta létrehozni alkotásait.

A fizetési székekből minél hevesebbet kérünk, ezek számának korlátot kell szabni minden sétányon, mert maholnap másutt is oda jutunk, a hol az Erzsébet-térre nézve állunk, t. i. hogy a fizetési székek számai mellett a virágos, belső sétányrészen egyetlen egy díjtalan pihenő helyre se találunk.

Országgyűlés.

A hétfői ülés zajos ülés volt; már ebből magából is következtethettük az események horderejét. A napirendre a vámtariffa-törvényjavaslat volt kitűzve, de ezelőtt sürgősségnél fogva fölszólt I r á n y i Dániel, L u k á c s Gyula, kiknek T i s z a Kálmán azonnal válaszolt. I r á n y i rövid beszédben fölindulástól remegő hangon kérde T i s z a Kálmánt, a belügyminisztert, hogy miként volt lehetséges, hogy a rendőrség a lakossággal szemben oly véghetetlen gyalázatos brutalitással léphetett fel. L u k á c s Gyula részleteket mondott el, a melyeket ő és egynehány társa átélt. Különösen megdöbbenette a házat az a gaz felelet, melyet egy rendőr egy képviselőnek adott, midőn ez magát igazolta: „h a k é p v i s e l ő,

akkor menjen az ország hába ugatni! Az ellenzék az elkeseredettségné zajos fölkiáltásokban adott kifejezést. Tiszza Kálmán válasza csűrös-csavarásfele volt, azt mondván, hogy a vizsgálatot már elrendelte, ez azonban nem elégitette ki Ugron Gábort, a ki a nemes harag ekesszólásával vágott oda Tiszának olyanokat, hogy ez sápadtan ült székében s később egész testén remegve, visszautasította Ugron ama vádját, hogy a reakciónak szolgál. A mérsékelt ellenzék részéről Ernusz Kelemen szólalt föl nyugodtabban, de határozottan s kérde Tiszát, hogy mily instrukciói voltak a rendőrségnek? Tiszza Ernusztnak is azonnal válaszolt s azt mondá, hogy a rendőrségnek semmi kivételes instrukciója nem volt. Végül még Madarász szólott, hogy az elnök és a belügyminiszter lehetőleg oda hassanak, miszerint a képviselők immunitása a rendőrség részéről is tekintetbe jöjjen.

Ezután a vámtariffa vitájához fogtak — de senki sem hallgatta meg az előadót.

A vámtariffa vitát kedden folytatták. E nap teljesen az ellenzéké volt, a minthogy az erkölcsi siker az övé is lesz a vita egész folyamán. Mert bár ez a harmadik vámtariffája Tiszza kormányának s így már a saját tapasztalataiból is tudhatná, miként kellene a magyar érdekeket megvédeni, mindazonáltal e vámtariffa teljesen mellőzi a magyar érdekeket s csupán az osztrák ipar előmozdítását célozza. Nagyon helyesen mutattak erre rá a szónokok: Enyedi, Apponyi és Becker, kik egyes számsoportosítással mutatták be, hogy a hol az osztrák iparcikkék védelméről van szó, a legmagasabb tetteket alkalmazzák, viszont a magyar iparnál alig vetnek vámot a külföldi behozatal elé.

Szerdán folytatták és befejezték a vámtariffa feletti általános vitát. A mult napok eseményei által keltett hangulat nem kedvezett a vitának; a képviselők legnagyobb része a folyosókon áldogált, a tüntetésekről társalognak és természetesen, hogy üres padok előtt beszélni kevés szónoknak van kedve. Még Beöthy Ákóst, a mérsékelt ellenzék ez éles logikája, rokonszenves szónokát is csak mintegy negyvenen hallgatták. Az általános vita bezártával Széchenyi gróf miniszter szólott, polemizálva az ellenzékkel, utána pedig Tiszza Kálmán felelt Horánszky-nak a választási jogosultságot illető okiratok tárgyában hozzá intézett interpellációjára. Az ülés utolsó része Csánády interpellációjára volt az utcai tüntetések tárgyában, habár a függetlenségi párt nem akart is ilyenbe bocsátkozni. Rossz néven vették Csánádytól, a ki persze az ily komoly kérdésben is „zajos derűtséget” tudott kelteni. Tiszza Kálmán rögtön felelt, azt mondván, hogy a hatalommal visszaélni senkinek sem szabad, tehát a rendőrök ellen a vizsgálatot megindította.

A miniszter válaszát az egész ház tudomásul vette.

A csütörtöki ülésben a vámtariffa általános tárgyalását befejező három zárbeszéd tartott meg, melyek után megkezdődött a részletes tárgyalás, nem kevesebb mint 136 kormánypárti képviselő volt távol a részletes tárgyalást megelőző szavazás alkalmával s a javaslat csak 38 szónyi többséggel fogadtatott el. Pénteken valószínűleg a részletes tárgyalást is befejezik s ha letárgyalják a köles és kukorica vámmentes behozataláról, valamint a mosztár-metkovicsi vasutról szóló törvényjavaslatokat is, a háznak a nagy szünetek előtti munkarendje némely aprólekos ügy kivételével ki lesz merítve. Természetes azonban, hogy ez ülésszakot addig be nem rekeszthetik, míg a főrendiházban is le nem tárgyalták a vámtariffát, ami valószínűleg a jövő hét közepén fog megtörténni. A főrendiházból lekerült törvényjavaslat átvétele után az ülésszakot be fogják rekeszteni.

KÜLÖNFÉLÉK.

— A Vatikán sok tekintetben a legnagyobb részben mindazon épületek között, amelyekben emberek laknak Régi felmérés szerint a terület, melyet elfoglal, 366 méter hosszú 305 méter széles. A vatikánban mintegy 4000 szoba van, galériái pedig (hosszába rakva) háromnegyed órai utat tennének. Könyvtárában

körülbelül 80,000 nyomtatott könyv és 35,000 kézirát van elhelyezve. A Vatikán különböző pontjain elhelyezett feliratok, szobrok, vázák és urnák meg sem számlálhatók s muzeuma a leggazdagabb az egész földkerekségen. A „Corridajo delle lapidi” („feliratok folyosója”) egymaga 393 méter hosszú. A vatikáni képtárban s az egyes termekben elhelyezett képek együttevén nemcsak megfizethetetlen kincsnek képeznek, de felbecsülésük is csaknem lehetetlen.

— A legtöbb adót — egy német pénzügyi tekintély számításai szerint — mostanában Franciaország lakosai fizetik. Franciaországban az évi adó fejénként 82 márka. A török birodalom lakosai — évi 14 márkával — a legkevésbé vannak megterhelve; minthogy azonban a török kormány az államadósságokat nem fizeti, ez az adó elenyészően csekély. Az adózók pénze nagyjából benn marad a külföldre igen kevés megy ki. Svájcban és Görögországban idáig az évi adó fejénként 16 márkára rugott, de ez utóbbi országban igen rövid időn jelentékeny adóemelés fog történni Oroszországban az évi adó fejénként 25 márka.

— Hangverseny lovak részére. III. Vilmos angol király uralkodása (1688—1702) alatt élt Lord Holland, a ki lovainak — külön e célra berendezett istállóban — hetenkint egyszer hangversenyt adott. A Lord azt állította, hogy a zene növeli a lovak bátorságát és jobban hozzászoktatja őket az emberekhez, mint bármi más. Egy híres lóidomító azt mondotta, hogy a zene nagy örömet szerez a lovaknak és értelmességüket fokozza.

— Ok a halára. Egy szörnyen csunya uri ember hivatalt akart kérni XIV. Lajos francia királytól. A kihallgatást megelőzőleg sokáig kellett várnia a gyülekező tereben. Roquelaure herceg, a király kegyence épen felséges urához igyekezett, amint meglátta a szörnyen csunya embert. Megállott és beszédbe ereszkedett vele. A hivatalkereső végül annyira megtetszett a hercegnek, hogy megígérte pártfogását. A király a herceg kérelmére csakugyan adott hivatalt a csunya ábrázatu férfinak, de egyuttal megkérdezte a herceget, mi az oka, hogy olyan melegen pártolja? „Felség — válaszolt a herceg — ha ez az ember nem léteznék, én lennék a legocsmányabb majom az országban.”

— Visszatorolt szellemeskedés. Egy szellemtelen udvarló szellemes eszménye elvesztvén közeli rokonát, gyászot öltött. A fekete öltözet „igen jól állott” a hölgynek. Felfedezte ezt az udvarló is és sokáig törte fejét, miként adhatna valami nagyon szellemesen tudtára eszakiényének a gyászruha által kölcsönzött előnyeit. Hosszas gondolkodás után végre ily szókra nyitotta böles ajkait: „Nagysád! Önnek annyira jól áll a gyászruha, hogy kivánom, mindig gyászoljon!” — „Talan az ön szellemességét?” — Válaszolt a hölgy.

KÖZGAZDASÁG.

— A műbor gyártásáról szóló törvényjavaslat. A műborgyártásról szóló törvény előkészítésére egybehívott bizottság f. hó 16-án fogja megtartani harmadik értekezletét a kereskedelmi miniszterium épületében. Az értekezlet számára két törvényjavaslat tervezete küldetett szét, a melyek egyike a borok jelzéséről, a másika pedig a mesterséges bor készítésének s forgalomba hozatalának megtiltásáról szól. Az első törvényjavaslat-tervezet — mint halljuk — mindössze öt szakaszból áll. Az első szakasz mindjárt kimondja, hogy bort oly vidéknek jelezni, a melyen az tényleg nem termelt vagy azt ily jelzés mellett forgalomba hoznia nem szabad. Azt, hogy egyes helyek tartoznak-e ismét borvidékekbe, — a második szakasz szerint — a szakértők és bortermelők meghallgatása után a földmívelési miniszter határozza meg. A harmadik szakasz értelmében különböző borok összekeverése esetében a bor oly vidéknek jelezhető, a milyennek a tulajdonsága és ize szerint jelentkezik. még ha másfele bor kevertetett is beléje. A ki az első szakasz határozatai ellen vét, kihágást követ el, s mint a negyedik szakasz kimondja, közigazgatási uton 300 forintig terjedhető pénzbüntetéssel, illetve elzárással fenyíthető. A pénzbüntetés, az utolsó szakasz értelmében, háromnegyed részben a közigazgatási alap, egynegyed részben pedig azon közsög javára esik, melyben a kihágás elkövetetett. A másik törvényjavaslat-tervezetben a mesterséges bor fogalmait ekkép határoztatik meg: azon folyadék, a melynél a mustba vagy a borba oly anyagok vannak keverve, a melyek az okszerű borkezelés szerint bejűk nem keverhetők, a mely nem is szőlőből vagy borból készült. Az, hogy mesterségesnek tekintendő-e a bor, szakértők meghallgatásával állapítatik meg. Mindenesetre olyannak tekintendő az a vörös bor, a mely fehér borból készült, és az a bor, a melybe víz, cukor avagy nem vegyileg tiszta és 90 foknál kevesebb foktartalmu szesz

kevertetett. A mesterséges bort gyártó ellen a fönt említett pénzbüntetés, illetve eljárás alkalmazandó. Az elkobzott folyadék kórházak, ápolók, esetleg a közsög szegényei javára felhasználható. A gyógyborokra, pezsgőborokra és a saját gyártmány számára szolgáló lőre készítésére a jelen törvény határozatai nem alkalmazandók.

Budapesti tőzsde.

Érték-tőzsde.

— junius 9-én.

A lefolyt héten nemcsak az irányzat volt csöndes, hanem az üzlet is, egyes napokon alig törtévény kötés.

Lapunk zártakor jegyezték a következő áratokat változatlanul:

Magyar aranyjár. 4%	104.40
„ papíráradék	95.—
Osztrák hitelrészvény	283.50
Magyar hitelbank	289.50
Jelzálogbank	124.70
Magyar földhitelintézet	99.75
Osztrák-magyar bank zálog levél 4 1/2 %	102.50
Cs. kir. kör. arany	5.84
20 frankos arany	10.03
Német márka	62.—

Gabona-tőzsde

A csekély fölszállítás és a vevők tartózkodása nem adhatott az üzletnek nagyobb lendületet. Az árat ismét megcsappantak.

Lapunk zártakor jegyezték:

Buza, bántási	76—81 kg.	7.95—8.50
„ tiszavidéki	76—81	7.80—8.30
„ pestvidéki	76—81	7.80—8.30
„ fejmegyei	76—81	7.85—8.35
„ bácskai	76—81	7.90—8.50
„ északmagyarországi	76—81	7.60—8.—
rozsa	70—72	6.10—6.20
árpa takarmány	60—63	5.10—5.30
„ égetni való	62—64	5.50—6.40
„ sörfőzdei	64—66	6.90—7.95
zab	39—41	6.—6.50
tengeri uj bántási	75	5.15—5.20
„ másnemű	78	5.10—5.15
köles	— kg.	— —
káposzta repce	—	— —
repce, új	—	— —

Marhavásár.

Pozsony, junius 7-dikén. A mai szarvasmarhavásárra 1753 drb hizott marhát hajtottak föl, köztük 1327 drb magyar ökröt, 19 drb tehenet, 8 drb bikát, 2 drb bivalyt; 370 drb német ökröt, 11 drb tehenet, 16 drb gácsországi ökröt. Élénk irányzat mellett a következő árat jegyezték: magyar ökör 40—58 frt, kivételesen 59—60 frt; német ökör 52—59.50 frt, kivételesen 60 frt métermázsánként.

Bécs, junius 7-dikén. Felhajtattott 2935 darab szarvasmarha, még pedig 920 magyar, 1423 lengyel és 585 német fajtájú. Az üzlet életelen. Nehéz áru változatlan, könnyű 1 forinttal drágább. Fizettetett magyar ökörért 49—59 frt, lengyelért 48—55 frt, németért 51—61 frt 100 klgkint.

Sertés-üzlet.

Budapesti sertésvásár. (A kőbányai sertéskereskedelmi-csarnok jelentése.) Junius 9-én. Az üzlet változatlan. Magyar urasági öreg, nehéz 39.—40.—. Magyar urasági fiatal, nehéz 42.50—43.—, közép 43.—44.—, könnyű 44.—45.—. Szedett nehéz 40.—41.—, közép 42.—43.—, könnyű 43.—44.—. Szerbiai nehéz 41.—42.—, közép 41.—42.—, könnyű 41.50—42.—.

Bécsi sertésvásár, junius 7-én. Fölhajtattott összesen 6571 darab. 1230 darab közepszerű és 1633 darab nehéz sertés, 2299 süldő. A csekélyebb szállítvány következtében bakonyiak 8, a süldők 1 frttal magasabban fizettek. Csak a legsürgősebb szükséglet földöztetett. Fizettek: nehéz bakonyi 40—41.50 frt, silányabb 34—39 frt, süldő 33—41 frt, szalonna 44—45 frt, zsír 48—49 frt. (100 kilogrammonként.)

Felélő szerkesztő SZALAY KÁROLY.